

Sanakaikuja

Selät

Kun muutin Suomeen
kahden koronavuoden jälkeen
en osannut saapua.

Niin paljon olin muuttanut muuttanut muuntanut
ja sanassa 'kotimaa' kaikuu
saksalaisille korvilleni
liikaa historiaa.
Eivätkä vuosikymmenten jälkeen
tulleet kodiksi Yhdysvallatkaan –

Olin valinnut tämän maan.
Liikuin ristiin rastiin ympäri Tamperetta
irrotettuna veneenä etsien
peläten kuitenkin
ankkuria.

Tuli sen sijaan
kirjasta, sattumalta
yksi sana

: järvenselkä –

Selkä on omassa kielessäni vuorilla:
vankka, kivinen harju.
Järven selkämä,
vetinen selkäranka, ydin ja nikamat
kalojen nakertamat – ?

Ostin lipun vanhalle höyrylaivalle
järvenselkään tutustuakseni, kartalla selkeästi
määriteltyyn paikkaan, järven
ailahtelevaan, muuntelevaan,
syvään vesiharjuun.

Päästiin sinne tunnissa.
Laiva värisi. Järvenselkä kimalteli.
Läpi suonteni
livahti saaria, luotoja –
Sanan vanaveteen

saavuini

Matkalla kielitse, kolmella tavalla

Alku roskan tapaan: Lajitellaan.

Opettajia, mutta opiskelijoita.

(tyhmä... kyhätään mieluummin hölynpölyä.)

Kun ehtoja erottaessani ehdin erehtymään, niiden ero ehtyy.

(joo... nyt ainakin ripaus merkitystä?)

Siilin suoli seuloo suolaa.

(no...)

Suon sielu säilyy.

Alku suomenkielisten lasten tapaan: Luodaan.

virheikkö, n.

Päivässä aikaansaamieni virheiden kasvusto, joka tulee mieleen mieluiten kahdelta aamulla.

ahtokenkälä, n.

Paikka heti kodin ulko-oven sisäpuolella, mihin kengät kasautuvat ahtojään tavalla, varsinkin vierailijoiden tullessa. Ilmiö on merkittävin talvella.

kimaltimet, n. pl.

Kaikki ne esineet, jotka kimallellevat tavallisena päivänä Suomessa (lumihiutaleita, kaverin kävelysauvat, jääkiteitä monilla muodolla, lätäköitä, jäätynyt koirien kusi, lehtiä tuulessa, männyn kilpikaarna, kihokit ja valkopiirtoheinän kukat suolla, autojen pinnat talven valomainoksissa, järvi, limasieniä, huurre tervalepän kävyillä, yksilöllisiä kastepisaroita syksyn ruohossa, Hervannan luonnonsuojelualueella asuvan itsevarman ukkometson helmimäiset silmät. Kiehisen kipinät. Puukko. Kahvin pinta. Aina jotain kimaltelee. Aina.)

Alku metsän tapaan: Liitetään.

Sammal kerää (sammelt) vettä itseensä.

Poro syö jäkälää.

Jääkäri (Jäger, suunnilleen) syö poroja.

Lieko lienee koota itseään korvissa

riekon kokoiseksi,

korppi suppilovahveron vie...koon... ~~viekoon~~

korppi vokaaliharmonian viekoon,

voi vitt...y

Varttuminen

Atlantin toiselta puolelta hän saapui
kynnyksellä rakoilevat saappaansa riisuen sanoilla
Nämä ovat kuluneet loppuun.
Eikä sitä ollut kiistämistä.

Saappaassa on varsi. Niin on kirveessä, tai nuotissa
tai kädessä. Joen tai vuoden varrella
voi kulkea. Omenan jaloverso vartetaan
vaikka kvittenin perusrunkoon. Sittemmin
omenapuu varttuu. Niin kuin saksaksi, murteessa
myös puutarhuri varttuu
: hän odottaa.

Saappaidensa varret: yhdeksän vee. Tyttäreni: kaksikymmentäneljä vee.
Ne ovat kulkeneet yhdessä Tuonelaan ja

takaisin. Me olemme odottaneet, mutta hän on
käyttänyt käsivartensa

tuhoamaan ja luomaan
sekä kirves on ollut kädessään
tavalla tai toisella
että harava, soitin ja sivellin
työhön ja tanssimiseen

vuosien varrella hän on
uinut joessa, varttanut puita
varttanut itsensä uuteen paikkaan, huolellisesti,
perusteellisesti, hämähäkin tapaan kutonut
joustavaa, sitkeää, kajastavaa seittiä
varjoja vasten
oppinut rakastamaan elämää

varttunut aikuiseksi.

Epäilevä Tuomas

En usko
ley-linjoihin.

Se voisi hyvin olla
koko runo

: epätodellisuuden,
taikauskon torjuntaa kuvailen

vihjaten kuitenkin
tiettyyn ristikerrostumiseen
jonka merkityksen osittain
yhä
itseltäni piilotan

: nuo epälineaariset
pavonnan kuviot, nuo
kuulumisen verkostot
joita vaeltava kehoni
jäljittää, pakonomaisesti,
puitten kutomassa maaperässä

täällä

missä ei minulla muuta ole
kuin hajanaisia sanoja

minne olen
tuskin asettunut

Halla

Järvi pidättelee hetken
hengitystään. Nurkat kiristyvät
jääksi, syntyy vähitellen
teräväkulmaisia kirjaimia

Jalan alla narskuva räme
suostuu paineeseen
rustoon asti
sen tapaan
joka rakastaa liikaa

Joku on kutsunut
tuon taiteilijan aaveen
joka osasi huolelta
käyttää kultaa

Täällä haluan tavata, tässä
missä vesi vielä liikkuu, lainehtii,
kiemurtelee kaislikon seassa
jääkulmien alle
pimeyteen

Kylmälle ihollesi laittaisin
käteni, siellä pitäisin sitä kunnes
teräs, kirjaimia, räme, kulta sulaisi
meihin, sulattaisi meidät

ei meitä enää tiedetä

Sielun talous

Toukokuu. Himmeä aurinko lämmittelee
ohuen pilvipeiton takaa uudet ruohonvarret.
Käännyn ojakellukan reunustamalta hiekkatieltä
vasemmalle: tässä alkaa metsäpolku
Kurikankallion kautta Isolle Naistenjärvelle –

paitsi tänään tulee vastaan varoittava käsi.
Selite ja kartta näyttävät kankaan sijaan
työmaan: uusi ajotie tulee säästämään

kolme kallista minuuttia.
Menen katsomaan

ja toivoisin, etten olisi katsonut.

Kukaan ei ole minua pakottanut
muuttamaan maahan, jonka suurin luonnonvara on
kaadettu puu. Minutkin elättävät
rikotuista ekosysteemeistä perittävät verot.

Ei auta olla katsomatta.

Kyllä pyritään kestävyYTEEN, monimuotoisuuteen
mutta kun nousee uutta tuulta ja tuskaa

tulee kuitenkin hakkuu.

Leikataan, karsitaan kaikesta, heistä
joista ei saata koittaa kovaa vastarintaa
joiden ohuet äänet saa tulkita
tuulen suhinaksi –

olin jo oppinut
hengittämään syvään uutisia lukiessani

olen täällä oppinut
kantamaan pientä määrää varasurua
aina mukani
metsän kauniisiin uumeniin

Nukahtamaisillaan / Beinahe im Einschlafen / Nearly falling asleep

Das Schneetreiben draußen is not
driving snow eikä olekaan
lumen puhaltamista, but all three
obscure der Dinge ääriivivat, shadowy
merkitykset ≠ meanings ≠ Bedeutungen
(marking signifying pointing intending interpreting)
hopeagrayweiß

Kann man den Mund aufmachen kielellä
joka ei minulle kuulu?
Onko mahdollista menettää jotain I
didn't have? Ja miten voisi
ottaa kantaa,
verkantet, so it
can't come loose
in this opaque snow
hämärine varjoineen?
Can you be at home im Farbstrudel?

Ja kuka helvetti is the readership
for this thing, kuka osaisi
mich noch lesen

Kuun sirppi

terävät kärjet kastettu
vastahakoisesti pimenevään
maaliskuun taivaaseen

Mietin silmiesi
selkeää muotoa –

oksien katkaisema
kalpea hohde
hellii yötä

Aika on kulunut. Mutta luuni
tuntevat, miten omasi liikkuvat –

hiljalleen vajoaa
ohut ripsi
koivun varjojen taakse

kun koittaa ensi kierto
tai sitä seuraava, sinä
alat himmetä

keskellä kevätvalon
tulvaa

Sateen synnytys

Ennuste ilmoitti aamulle
sadetta. Vielä
auringon säteet läpäisevät
metsän aukiot, tanssivat
järven pinnalla –

myöhemmin
pilvet vetäytyvät yhteen, vähitellen
valo haalistuu, lehdet
aloittavat lempeää keskustelua
tuulenvirtojen kanssa

myöhemmin
kosteaa ilma viilentyy
mieltien sateenlaskun
ja torjuen. Kuusen pihkainen tuoksu
kantautuu aukion takaa –

ja joka puuska tuntuu
vesisinfonian alkusoinnulta
vaikka vielä kuuntelee turhaan
kuiva maa varpuineen. On jo ilta
ja edelleen sadetta

odotetaan –

Mesiangervot kysyivät minulta äsken
ja maariankämmekkä: onko olemassa jokin
sävel, jokin solujen liike,
jokin loitsu, joka löysentäisi pisarat
kiinnikkeistään?

Puitten harmaata kuorta, jäkälää
väsyttää.
Ne kutistuvat kaariksi
sulkevat huokokset
kohisevalta tuulelta

taas, ja jälleen kerran
putoaa pisara, sitten

hiljaisuutta.

Elämästä tulee hauras verkosto
tuulen oikuista ripustettuna
tarkalleen tasapainotettuna
painavan taivaan alle –

Odotettaisiin, että sattuisi viimein
suuri hengen kerääntyminen, sateen
vapaa syöksy janoiseen maahan
valtava avautuminen
kun sielu päästää pelosta

irti –

Mutta ei nyt sillä tavalla
sade tule
Vaan laskee tahtia
kiihtyen äänettömästi, siitepölyn lailla
ei siitä herätä

iho kirkkaassa unessa kunnes
luut ja sydän ovat
haukkoen henkeä
jo tulvillaan.
Veden huumaamaa juurakkoa seuraten

sielu muuttuu
kalaksi
lehtien virroilla riemuiten